

Tilstedeværelsen eller en ikke lang Fraværelse af to Personer, og at een Person ikke kan udøve en saadan stadig Control, som dog maaskee kunde være nødvendig. Dette er imidlertid af mindre Vigtighed, idet Controlen maaskee kan organiseres paa en anden Maade. Men, hvad jeg derimod troer vistnok vil vise sig at være praktisk betænkeligt, er den Forening af Oppebørsels- og Opsynsvæsenet, og navnlig i flere af de større Kjøbstæder. Jeg skal imidlertid, som sagt, nu ikke længere opholde det ærede Thing ved en Discussion herom. Det vilde vistnok være aldeles forgjæves i denne Sag, at prøve paa at bevirke nogen Forandring i, hvad der er foreslaaet. Der hersker saa smuk en Enighed mellem den høitagede Finantsminister og det ærede Udvalg i Sagen (Muntershed), at jeg troer, at Enhver, der vilde forsøge at bevirke nogen Endring i en anden Retning, vilde komme tilfort, og jeg vil derfor ikke spille det ærede Things Tid med længere at opholde mig derved.

Formanden; Da det til § 5 af den ærede Landstingsmand, som sidst havde Ordet, tilligemed de andre Forslagsstillere stillede Forslag er taget tilbage, maa jeg spørge, om Nogen optager det.

Det vil altsaa bortfalde.

Kierkegaard: Jeg vilde gjerne, med det høitærede Things Tilladelse endnu engang forsøge at klare for min Overbeviisning med Hensyn til nogle af de Bemærkninger, som den høitærede Finantsminister idag har stillet derimod. Det blev da først af den høitærede Minister antydet, at jeg baade denne Gang og oftere skal have gjort mig skyldig i, hvad jeg vel selv maatte erkende for en Feil, at holde mig for meget til almindelige Betragtninger. Men jeg troer virkelig ikke, at det vil saa ganske bestendes at have været Tilfældet. Jeg holder mig nemlig overbevist om, at de allerfleste Misgreb, som Menneskene begaae, grunde sig deri, at de ere forviklede i en Masse Details, stirre paa disse Details, og over dem glemme Overblikket og Hovedhensynet. Jeg holder mig saaledes f. Ex. overbevist om, at, naar man kunde bringe Mennesket, hver Gang han skal handle i det meest sjeldne og enkelte Forhold, til ret skarpt at huske paa de 10 Bud, saa kunde man

være temmelig sikker paa, at han gjorde det Rette. Men, saa kommer han desværre sædvanlig ind i casuistiske Undersøgelser og Detailspørgsmaal, spørger, hvad Beer og Bøul gjøre i slige Tilfælde, hvad Andre vilde synes derom, o. s. v., og over Detallet glemmer han da Overblikket. Derfor er det nu ogsaa, idetmindste for mig personlig, nødvendigt, engang imellem at skaffe mig Luft, naar jeg længe nok har syleset med det Enkelte, ved at lade Tanken vende tilbage til det Hele, det Almindelige og Overordnede, hvorpaa det dog egentlig kommer an. Og jeg holder for, at det dog maaskee kunde være, at der er flere, som i denne Henseende have det ligesom jeg. Men, forsaavidt den høitærede Finantsminister derhos yttrede, at i disse Almindeligheder, som jeg tillod mig at hændrage Tiden med, der vilde saavel den høitærede Minister, som det meget ærede Udvalg, og vel Enhver være enig med mig, men at det gjorde ikke Sagen klar, nu da det gjælder om at gjøre Anvendelsen i det Enkelte, saa skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa en meget mærkelig Forskjel i vor Anvendelse af det, hvori vi alle skulle være enige. Efter min Overbeviisning, som jeg endte med at udtale, skulde Embedsstanden, og navnlig den Klasse, hvormed der her er Tale, og hvis Gager jeg ønskede en lille Smule nedsaite i Forhold til Forslaget, agte paa Dets særegne Besvarlighed, troste sig med Fremtiden og vente om nogle faa Aar, naar der bliver bedre Tider, saa ogsaa at faae bedre Aaar. Men dersom virkelig den høitærede Finantsminister er enig med mig i denne Betragtning, som ogsaa hører til det Almindelige, jeg har mindet om, enig med mig i min Forsikling om, at man under de trykkende Aaar, der hvile paa Fædrelandet i det Hele, skal være forsigtig med at sætte Gagerne for Embedsmændene i det Enkelte saa høit, som man muligens ellers kunde ønske, saa vil deraf følge, at den høitærede Finantsminister mener ogsaa, at om nogle Aar komme vi til at lægge paa. Og denne Enighed imellem os bliver mig virkelig heel betænkelig, saa jeg skal fra min Side end meer opfordre alle dem, der maatte ville høre mig, til at lægge paa Hjerte, at det er det Bedste, da vi dog vel, naar Ti-